

Inte som du tror

Ella Darck, åk 9, Björkebyskolan, Järfälla

Hans lugg är så lång att den döljer hans ögon när han sträcker sig efter väskan. Skåpdörren smäller när han stänger den och han vänder sig om till sin grupp av vänner. De är alla snygga och populära och har nog aldrig varit osäkra, men han sticker så tydligt ut. Medan de andra ofta slänger ur sig klumpiga ord och misslyckade skämt där någon alltid blir kränkt eller sårad har jag aldrig hört honom skämta på någon annans bekostnad. Han ler snett och visar upp sina perfekta tänder.

Förra året satt han bredvid mig. Han hade knackat på min arm och frågat ifall jag förstod matten. Jag har alltid haft det lätt för mig i skolan och jag kände mig först töntig när han bad mig om hjälp. Det kändes så tydligt att han antog att jag skulle kunna eftersom jag var en av nördarna, jag var rädd att han egentligen bara ville reta mig, men när jag sneglade på honom bakom mitt hår vilade han huvudet i ena handen och hade en djup rynka mellan ögonbrynen. Han lyssnade på mina instruktioner och började sakta men säkert att förstå. Aldrig fick han mig att känna mig som en tönt utan snarare fick han mig att känna mig bra som förstod det han inte gjorde. Det är inte bara mig han är snäll mot, utan han hälsar på elever han annars inte brukar hänga med och ler alltid mot dem han passerar i korridoren.

Trots att jag vet allt det där bultar mitt hjärta hårt när han ler mot mig från andra sidan rummet. Jag drar snabbt på munnen och tittar ner. Jag är rädd att han och hans kompisar hånar mig och tycker att jag är naiv som tror han ler mot mig på riktigt. Att jag är en idiot som inte fattar att det bara är ett skämt. De skrattar åt något och skyndar ner för trappan mot idrottshallen. Trots att det förmodligen bara är inbillning känns det som om de skrattar åt mig.

Jag har aldrig gillat idrott utan alltid varit bättre på teoretiska ämnen. Det är förmodligen en av anledningarna till att jag aldrig räknats som populär. Det och att jag är kort. Som vanligt byter jag om på toaletten för att undvika att någon ska se mig. Det känns som att alla runt omkring mig är vältränade medan jag varken är

stark eller har särskilt bra kondition. Först när jag hör att stöket i omklädningsrummet rör sig bortåt vågar jag låsa upp dörren. När jag smyger in i idrottshallen är han omgiven av halva klassen och skjuter skott mot en basketkorg. Alla applåderar och tjuiter när bollen går i medan han leende studsar upp och ner med ögon som lyser av lycka. Jag är tvungen att titta bort så han inte ska se hur jag står och glör. Istället ser jag whiteboardtavlan där ordet *styrketräning* lyser med stora röda bokstäver.

Efter en kort genomgång delas vi in i par. Våra namn tillsammans får det att kännas som om mitt hjärta sjunker långt ner i magen. Plötsligt önskar jag mer än någonsin att jag vore en av dem som kan göra många armhävningar eller springa hur långt som helst. Jag önskar att jag skulle kunna lyfta samma vikter som de andra kan eller bara något som skulle imponera på honom men helst vill jag bara springa härifrån. Han sträcker ut sin arm för att nudda vid min axel, som att jag inte såg när han med långa steg skyndade fram till mig.

På något sätt lyckas jag ta mig igenom alla stationer. Jag vägrar att se honom i ögonen och slarvar igenom alla övningar, men det tar till sist slut. Först då vågar jag titta på honom och när våra blickar möts ser jag förvåningen i hans ansikte. Vad betyder det att han blir förvånad? När han ler mot mig är det inte lika självsäkert som vanligt utan mer försiktigt och frågande. Jag känner mig förlamad och förstår först inte vad han frågar mig utan står bara där och stirrar som ett fån. Mina kinder blir varma när jag inser att jag bara står där och gapar. Jag famlar i hopp om att få fram orden. Klart jag kan hänga med honom hem och plugga. Absolut kan jag hjälpa honom eftersom det gick så bra sist. Men det enda jag kan göra är att nicka.

Vi skiljs åt vid omklädningsrummen och jag smiter in på toan. När jag skjuter upp dörrarna från idrottshuset slår kylan emot mig och jag ser honom stå och vänta borta vid en lyktstolpe. Det har redan börjat mörkna och de friska vindarna rufsar till det sandfärgade håret när han flinande tittar upp mot mig. Det går inte att hålla tillbaka utan jag ler blygt mot honom. Fastän jag inte kan vara säker så har jag känslan av att vi inte alls kommer plugga. Kanske är det för att vi går hem till honom istället för att stanna i skolan eller så är det bara sättet han sneglar på mig medan vi står där under det gula skenet från lampan. Ljudet av skrattande röster hörs bakom mig och när jag vänder mig om får jag se hur hans kompisar kommer ut ur byggnaden. De studsar runt och tävlar högljutt om vem som var bäst på idrotten idag. En av dem får

syn på sin vän bredvid mig och ropar. Jag förväntar mig att han ska gå fram och prata med dem och kanske till och med förklara hur han och jag bara ska plugga, ingenting annat, men istället tar han tag i min handled och börjar gå i motsatt riktning. Jag är lika förvånad som tjejen bakom mig när hon ropar till honom:

“Är det *han* du har pratat om hela tiden?”

Han stannar mitt i ett steg och vänder sig mot mig. Han släpper inte min arm utan flätar istället våra fingrar tillsammans och ser mot sina vänner.

“Ja, jag gillar killar!” skrattar han lättat.

Frågor att diskutera:

Varför tror ni att titeln heter “Inte som du tror”?

Varför tror ni huvudpersonen tror att det hela kan vara ett skämt?

Vad finns det för förväntningar på, eller idéer om, hur killar ska vara eller se ut?
I texten? I verkliga livet?